

трѣбвало непрѣмѣнно да впише въ програмата си и референдумътъ, и правото на женитѣ, и балканската федерация, и прѣмахване на смъртното наказание, и пропорционалното прѣдставителство още днесъ, при *сегашнитѣ условия*, които по схващането на радикалитѣ, *били годни само „да крѣпятъ личния режимъ“* — тая наложителностъ не е изтъкната прѣдъ мислецето общество. Програмни рѣшения се взематъ, за да се прилагатъ, а не да се прави отъ тѣхъ обектъ на съзерцание. *Защо* партията си поставя извѣстна цѣль — е първиятъ въпросъ. Разрѣшението му радикалитѣ прѣнебрѣгватъ съ исканията: референдумъ, пропорционална изборна система, прѣмахването на смъртното наказание, милиционна система. На подобно защо може да се отговори утвърдително само тогава, когато сж на лице основателни съображения на умѣстностъ и назрѣлостъ. Отъ горѣ на това радикалъ-демократическата партия остава длъжна и съ едно *какъ* ще реализира исканията: тукъ на първо мѣсто стои проектираната балканска федерация. Най-сетнѣ не безъ значение и *кога* тия нейни принципи ще бждатъ осъществени. Последниятъ въпросъ е най-фаталенъ за нейнитѣ т. н. *далечни искания*, каквито сж референдумътъ, милиционната система, балканскиятъ съюзъ и т. н. — бѣли петна въ изписаната съ черни букви радикалска програма. Какъ може да се философствува за нѣкакво далечно бждеще? Нали Зомбартъ, народно-стопанствениятъ авторитетъ на българскитѣ радикали, учи, че науката не била компетентна да прѣдвижда бждещето? Нали съ тая